

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

MENSIS JUNII

A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIÆ

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

JUNIUS

1. června.

SVÁTEK **svatých Bernarda, Marie a Grácie**, mučedníků. Bernard,¹ který byl předtím nazýván Hamed či Achmed, syn panovníka ve městě Carlet,² byl králem Valentinem vyslán do Katalánska jako legát, aby tam vyjednával náročnější záležitosti království. Veden božským milosrdenstvím však přišel do nedávno založeného kláštera Poblet, kde byl velmi mile a důstojně přijat, *třebaže byl muslim*, a tím, co tam viděl a slyšel, byl v nitru proměněn; byl vzdělán v křesťanské víře a pokřtěn, přijal Bernardovo jméno, a požádal, aby mu bylo dovoleno zůstat v klášteře. Oč později se obrátil na víru v Krista, tím horlivější byl, a tím výtečnější zbožností byl ozdoben. Opat jej ustanovil celerářem kláštera. Když tento úřad sobě svěřený po mnohá léta pečlivě vykonával, přemohla jej starost o věčnou spásu svých příbuzných. Vyžádal si tedy dovolení od Opata a navrátil se k nim; a nejprve sestru své matky, pak i své sestry získal pro Krista. Když je zbožně obmyl posvátným křestním pramenem, jejich jména Zaida a Zoraida změnil na milostiplná jména Marie a Grácie. Jejich obrácení velmi rozlítlo jeho bratra, panovníka Al-Mansura, Bernarda i se sestrami na útěku zajal, a jej přibil hřebem skrz čelo ke stromu, sestry pak probodl mečem. To se stalo ve městě Alzira ve Španělsku, kolem roku 1180. (Hag., n. 31).

Roku 1178, posvěcení kostela Panny Marie v Himmenrodu.

Roku 1222 klášter sv. Dominika v Itálii, který v roce 1011 založili benediktinští mniši, a na příkaz Papeže Honoria III. byl obýván Cisterciáky. Na počátku 19. století byl zrušen a v roce 1833 opět obnoven.

Roku 1259 byl založen klášter Vyšší Brod v Čechách a byl posvěcen jeho kostel.

2. června.

V klášteře Santa María de Huerta [uerta] ve Španělsku, blahé paměti **Ludvík de Estrada**, Opat. Oproštěn od sebelásky a smyslových žádostí též prostřednictvím kontempace nad sebe povznesen, zasloužil si míti Ježíše za bratra a nejbližšího přítele. Stal se prefektem university ve městě

1 Narodil se jako **Ahmed Ibn Al-Mansur** (أحمد المنصور) v roce 1135 (Wikipedie)

2 Valencie, Španělsko

Alcalá de Henares³ [Alkala de enares], a výtečným kazatelem božského slova. Šlechtici jej měli ve značné úctě, a také hlas svatého lidu ctil jeho jméno. Takovým způsobem jednal s lidmi, že své srdce uchoval o samotě. Později byl zvolen Opatem Huertským. Když bylo jednou obilí velmi drahé, vyžádal od Boha, aby na všech klášterních polích uzrálo o dva měsíce dříve než na ostatních polích. Když se modlil, býval často obestoupen nebeskou září a zdálo se, že mu z tváře šlehaají blesky božského světla. Zesnul ve svatosti roku 1581. (Hag., n. 508).

U Clairvaux [klérvó] památka ctihodného starce **Rainalda**. Byl to muž dobré prostoty, bál se Boha a zachoval si svou nevinnost od dětství až do stáří. Ve světě setrval ve skutcích zbožnosti. Přijal mnišský hábit v klášteře Sv. Amanda, Řádu Sv. Benedikta, a tam přes dvacet let setrval ve svatém způsobu života. Když pak zaplál větší touhou po ctnostech, uchýlil se do kláštera v Clairvaux, kde se hned mužně opásal k nové vojenské službě, a ve všech prvcích řeholní kázně se po celý den umrtvoval. Neustále také napínal své síly, aby setrval na modlitbách, a v modlitbě obdržel podivuhodnou sílu slz. Je mu připisováno také vidění, v němž spatřil Nejblahoslavenější Pannu Marii, která spolu se dvěma svatými ženami navštívila mnichy, když sklízeli obilí. (Hag., n. 142).

3. června.

V klášteře Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Laval,⁴ v roce 1906, zesnul v Pánu Otec **Polycarpus Jaricot** [žarikó], Rektor mnišek. V semináři byl kdysi žákem ctihodného Otce Antonia Chevrieria [ševriéra], zakladatele Kongregace Kněží z Prada, přidal se pak k němu, a stal se mu věrným průvodcem a pomocníkem. Se souhlasem tohoto svatého muže nejdříve přijal hábit v klášteře Sept-Font [Set Fōn], kde se nejprve marně pokoušel žít řeholním životem, po smrti ctihodného učitele Stamedia pak opět vstoupil do *cisterciáckého* Řádu. Jako Novic byl však roku 1880 nepřáteli Církve z kláštera vyloučen. Později se ovšem do téhož kláštera navrátil, a ještě ani nesložil slavné sliby, a už byl ustanoven Převorem. Strávil zde osm let, a pak bez řečí uposlechl dosti nečekaný příkaz, jež mu dal R. D. Sebastian Wyart [uijár], a odebral se do výše zmíněného kláštera mnišek, kde moudře ustanovil prostředí míru, a po čtrnáct let s velikou láskou a rozvážností vykonával úřad Rektora a Zpovědníka. Pak byl ovšem stížen mrtvicí, a po tři léta také bez odmlouvání snášel přetěžké

3 část dnešního Madridu

4 Laval (lat. *Vallis Guidonis*), město na severovýchodě Francie, církevní provincie Rennes.

bolesti rakovinných nádorů. Když množí kněží i laici ze světa přijali zprávu o jeho smrti, pospíchali k jeho márám, a všichni prohlašovali, že pocítili, že v duchu obdrželi jakousi laskavou útěchu. Jeho památku do- dnes udržují sestry zmíněného kláštera. (Hag., Supl., n. 758 b).

Ve Španělsku, Bohu oddaná služebnice **Armezana** [armesana], Abatyše kláštera Panny Marie ve městě Cañas [kañas], žena věhlasné moudrosti, milá Bohu i lidem, a radost z jejího ustanovení představenou kazilo jen to, že byla již pokročilého věku, a nikdo nečekal, že takto velmi stará bude žít moc dlouho. Vládla však svému klášteru po třináct let, až do roku 1225, kdy poté, co mnohé změnila k lepšímu, a klášter velmi proslavila, naplně- na zásluhami odešla k Bohu v nesmírné pověsti svatosti, oslavena též zá- zrakry, a – jak se věřilo – i darem prorocství. Její hrob při vstupu do kapi- tulní síně mnišky navštěvovaly a uctívaly, a mnohým, jež se tam modlily, bylo navraceno zdraví, a prohlašovaly, že ten zázrak učinil Bůh na její přímluvu. (Hag., n. 436).

4. června.

Ve španělském okrese Calahorra, **blahoslavená Urraca**,⁵ [urraka] Aba- tyše kláštera Panny Marie v Cañas, jež byla také jedna ze zakladatelek, a sice dcera zakladatelské rodiny. Když nastoupila po první Abatyši Ar- mezaně, všichni ji v pověsti zbožnosti a svatosti života ctíli, a považovali Armezaně za rovnou ve ctnosti, nebo že ji dokonce převyšovala. Odešla roku 1262, 7. dne tohoto měsíce, a ve svém hrobě je uctívána jako Svatá, a provází ji pověst zázraků. (Hag., n. 169).

V Alsasku, roku 1886, odešla ke svému Ženichovi Matka **Clementina Gorris**, mniška z Elenbergu. Narodila se v Amsterdamu, a když ve zmí- něném klášteře *našeho* Řádu v touze po skrytém životě oblékla hábit, zjis- tila, že chce žít pouze pro toho jednoho, a jako zápalná oběť být celá strá- vena ohněm Boží lásky. Krátký čas po složení slibů tedy byla stížena těžkou nemocí. Hodinu smrti si sama předpověděla. Ovšem než na ni do- šlo, musela podstoupit tak těžké boje s andělem temnot, že to všechny velmi vyděsilo. Avšak poté, co se tento duševní boj uklidnil, stejnou dobu setrvala v přehlubokém rozhovoru s Milovaným, a zesnula v políbení Pá- nově. Odešla tedy teprve, až když v měsíci Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nastal pátek, hodina třetí odpolední. Když pak bylo její tělo položeno do chóru, vypráví se, že její otevřené oči zůstaly upřeny na Svatostánek. (Hag., n. 725).

5 Doña **Urraca Díaz de Haro** (1192-1262), dcera vládce Biskajské provincie v Baskicku

Roku 1923, posvěcení kostela Panny Marie, Útočiště *hříšníků kláštera Zundert* v Holandsku, a tato událost se slaví dne 30. srpna.

Roku 1884, opět v Holandsku, byl založen klášter Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Tegelen.

5. června.

Svatý mnich kláštera Svatého Bernarda u řeky Šeldy⁶ **Fulgerius**, roku 1307 odešel do nebe, po třicet let byl Rektorem mnišek z kláštera Panny Marie z Nazareta⁷ v Brabantsku. Vždy se stranil rozhovorů se světskými osobami, též nikdy nedovolil, aby mu sestry konvršky posluhovaly. Nečinnosti a zahálce se vyhýbal tím, že sepisoval životy svatých mnichů a mnišek svého Řádu, napsal i knihu o mniškách zmíněného kláštera, jež vynikaly ctnostným životem. Zemřel ve výjimečné pověsti svatosti, a byl pohřben v chóru kněží před Svatostánkem. Na jeho pohřbu se také sešlo velké množství lidí, z nichž mnozí byli uzdraveni od rozličných neduhů. (Hag., n. 184).

V klášteře Panny Marie z La Trappe, dne 7. tohoto měsíce, roku 1695, odešel zbožný mnich **Dositheus Le Roy** [lɛ roá]. Po dosti nezřízeném mládí jej jeden zbožný kněz přivedl do tohoto kláštera, a on již nechtěl odejít. Byl si vědom svých hříchů a řádně uvážil božskou spravedlnost, takže bez jakékoliv přetvářky měl oči upřené vždy k zemi, aby každý, kdo jej vidí, byl podnícen ke zbožnosti. Zdálo se, že dýchá pouze pro Boha, když mimo Boha nechtěl vidět nic; též v usilovné modlitbě tál jeho duch v žáru božské lásky jako svíce v žáru slunečním. Když však pln bázně, ale poslušen, byl vysvěcen na podjáhna, všichni viděli, že se stal ještě pokornějším a skromnějším, a zdvořilejším k bratrům. Zachvácen nemocí bojoval sám proti tomuto zlu tolik, jak jen mohl, avšak dostal nakonec příkaz jít k lékaři. Zde poté, co několikrát pozbyl sil, se mu nakrátko vrátilo dřívější zalíbení a poněkud povýšené myšlenky; avšak nemoc se mu zhoršila a smrt se přiblížila, tak se snažil navrátit k pozdějším prosbám a

6 *Monasterium Sancti Bernardi ad Scaldim*, Cisterciácký klášter svatého Bernarda u řeky Šeldy ve městě Hemiksem, provincie Antwerpy, Belgie. Založený v roce 1243, zrušený 1797 za Francouzské revoluce. Komunita přesídlila do města Bornem, asi 10 km odsud, na břehu stejné řeky, nový klášter má tedy stejné latinské jméno.

7 *Abbatia B.M. de Nazareth*, Leží ve městě Brecht, v oblasti Campine, provincie Antwerpy, Belgie. Založen cisterciáckými mniškami v roce 1236, dnes tam žijí trapistky.

vzdechům, a vzývaje Ježíšovo jméno s radostí vyběhl vstříc svému Spasiteli. (Hag., n. 629).

6. června.

V klášteře Azebeyr ve španělské Galicii, **blahoslavený Gonzalo**,⁸ Opat, jenž zemřel roku 1466, a říká se, že zářil častými zázraky. (Hag., n. 190).

V Římě roku 1613, uložení těla zbožného Otce **Josefa od Svatého Heřmana**,⁹ z cisterciácké Kongregace *Les Feuillants*¹⁰ [lé fějant]. Národem Sicilan, ve světě byl již znám svou učeností i jedinečnou svatostí, v Římě si též získal vznešenou pověst u Kardinálů i samotného Svatého Otce Pavla V., který jej ustanovil poradcem Posvátných Kongregací. V klášteře Svaté Cecílie svou péčí a povzbuzeními obnovil řeholní kázeň. Aby získal dobro svaté poslušnosti, vstoupil do kongregace *Les Feuillants* [lé fějant], a stejně, jako se ve světě proslavil svatými mravy, zazářil andělskou krásou i v klášteře. Několik let žil a v nejvyšší míře si podmaňoval své tělo, v takřka neustálé kontemplaci stále více lnul k Bohu, dokud k Němu ve skutečné extázi smrti neodešel. Po smrti se k němu seběhlo mnoho lidí, a brali si části z jeho oblečení, vlasů či nehtů, a všichni se obdivovali jeho zemřelému tělu, že vypadá úplně jako živé. (Hag., n. 536).

V klášteře Panny Marie na Hoře,¹¹ v roce 1859, zbožně odešel Otec **Augustin van Zandijcke** [fan zandajk], mnich. Nejprve byl novicem tohoto kláštera, a k jeho povinnostem patřilo přijímat hosty a starat se o nemocné. Jeho údy postupně zachvátila gangréna,¹² takže mu musel být amputován nos, noha a paže. Při těchto překrutých zraněních těla odmítl narkózu, a s úsměvem vše přinesl Bohu jako oběť. Když pak bolest vystoupila na nejvyšší stupeň, opakoval si prosbu svého Patrona, svatého Augustina: „Zde řež, zde pal, ze nic nešetři, abys mohl být ušetřen

8 *Beatus Gundisalvus*

9 *Josephus a S. Germano*

10 Cisterciácká kongregace kolem kláštera *Les Feuillants* u francouzského města Toulouse, která se v roce 1589 oddělila od zbytku Cisterciáckého řádu. Vynikala svou extrémní přísností a asketickým životem, jedli pouze ječný chléb, byliny vařené ve vodě a ovesné vločky, neměli ani stoly, chodili bosí a spali na zemi.

11 *Monasterium Sanctæ Mariæ de Monte*, Cisterciácké Opatství Mont-Sainte-Marie v diecézi Besançon (obec Labergement-Sainte-Marie), založené v roce 1197 z Clairvaux.

12 Sněť, tedy nekróza – odumření tkáně – a její rozklad. Velmi nebezpečný stav ohrožující život

navěky“.¹³ Takto byl sice několikanásobně zmrzačen, avšak ani tak nepřestal pomáhat na cele pro hosty, s tváří vždy klidnou duše hostů nemálo podněcoval ke zbožnosti. Byl v oblibě u Boha i u lidí, kteří často přicházeli zdaleka, aby se těšili z nábožného a radostného rozhovoru s ním, a vraceli se posílení v trpělivosti a utvrzení v dobrém. On však, „vítěz, neboť se stal obětí“,¹⁴ v šedesáti letech svého věku svou oběť završil. (Hag., n. 703).

Roku 1795, v Belgii byl poprvé založen klášter Panny Marie od Srdce Ježíšova ve Westmalle, z něhož však zakrátko byli mniši vyhnáni; avšak dne 21. srpna 1814 se tam opět navrátili.

Také v roce 1819 byl ve Francii založen ženský cisterciácký klášter Panny Marie od Svaté Kateřiny, jenž byl dne 26. dubna 1859 přemístěn do kláštera Neposkvrněného početí Panny Marie ve městě Laval.

7. června.

Svátek **svatého Roberta**, Opatu v Newminsteru¹⁵ [njů-minstru] v Anglii. Z rektora nějakého kostela se stal benediktinským mnichem ve Wythby, avšak v touze po dokonalejším životě se přidal ke komunitě kláštera Panny Marie v Yorku, jež se právě přidala k Cisterciáckému Řádu a založila Fountain Abbey [fauntin eby]. Později byl vyslán, aby založil klášter v Newminsteru. Byl zbožným otcem a pastýřem vynikajícím mírností, a podivuhodně zazářil láskou k chudobě, zdrženlivosti a modlitbě. V době postní nepřijímal nic kromě chleba a vody. Nad obvyklou tíhu služeb, jež předoddaně vykonával, s velkou dovedností setrval v rozjímání a modlitbách a denně recitoval všech 150 žalmů. Vzkvétal v něm také duch proroctví. Ač nevinný, falešní synové jej obvinili *ze styků se ženou*, vrátil se tedy domů do Clairvaux *k svatému Bernardovi*, kde nikomu nic nedával za vinu, avšak těm, kdo se vrátili, lehce vinu odpustil. Jeho svatost byla po smrti ozdobena mnoha zázraky. (Hag., n. 23).

13 Srovnej: Řehoř Veliký: *Moralia in lob*, VII, xix, 22; Petrus Lombardus: *Comm. in Psalmos*, Ps. 6, 2; Breviarium Romanum, Appendix, 10. očt. lečt. 6: "Domine, hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in æternum parcas."

14 "Vičtor, quia vičtima." Sv. Augustin, *Confessiones*, X, 69.

15 *Neomonasterium*, anglicky Newminster Abbey byl cisterciácký klášter v Northumberland na severu Anglie. Založen 1137 z Fountains Abbey, zrušen 1537

8. června.

V Anglii, muž ctihodného života **Vilém**, z mnicha a novicmistra kláštera v *Melrose*¹⁶ [melraus] se stal první Opat kláštera v *Coupar Angus*¹⁷ [kûpr ængəs], pak opět v *Melrose*. Jak svědčili jeho učedníci, byl milý Bohu i lidem, zrcadlem nábožnosti, světlem svého pokolení, a předrahý klenot mezi Opaty své doby. Proto když po čtyřech letech své vlády roku 1206 zesnul, místo posledního odpočinku mu bylo vyhrazeno v kapitulní síni vedle neporušeného těla blahoslaveného Waldefa¹⁸. (Hag., n. 420).

Ve Francii, roku 1888, odešel k Bohu Důstojný Pán **Bernard Barnouin** [barnuín], zakladatel cisterciácké Kongregace Panny Marie ze *Sénanque* [senānk]. Ve svém poslání vynikal, v životě však vyhledával samotu; od svého vstupu do jednoho z kontemplativních Řádů, které tehdy ve Francii existovaly, jej trápilo chabé zdraví. Byl představeným jistým bratřím zemědělcům, avšak po pěti letech se zcela svěřil pouze samotnému Bohu, a vybaven požehnáním avignonského [aviňonského] Arcibiskupa, svou malou Kongregaci přemístil do prastarého Opatství v *Sénanque*. V tomto Cisterciáckém klášteře postupně došel k porozumění, že pokud se bez změkčilosti zmírňuje to, co se v Řeholi nachází přísnějšího, Cisterciácký život se stane přístupnější a snazší i pro nemocné. Tomuto svému novému institutu dal jméno Cisterciáci od Neposkrvněného Početí. A stejně jako v názvu spojil staré s novým, tak i ke starým mnišským zvykům přimísil nová řeholní cvičení. Když později získal přeslavný klášter v Lerins [lerān], na tento půvabný a klidný ostrov přemístil sídlo správy své Kongregace. — Mnichem byl povahou i vzhledem; jako Opat však opravdu podle Řehole svatého Benedikta řídil bratry s pevným úmyslem, avšak sladkým způsobem. Byl přeoddaným ctitelem Panny Marie, k jejíž cti vykonával náročné věci a ještě větší zamýšlel. Zlomen útrapami a protivenstvími, avšak naplněn zásluhami, pak svatě zesnul. (Hag., n. 726).

9. června.

V Clairvaux, «sladké paměti» **Jan**, Převor. Jako pečeť na své srdce si – zdá se – dal onu větu, kterou Svatý Otec Benedikt navrhuje Převorovi, když říká, že čím více je nadřazen ostatním, tím starostlivěji mu náleží za-

16 Bývalý Cisterciácký klášter *Melrose Abbey* v Roxburghshire ve Skotsku, založený v roce 1136 z *Rievaulx*, zrušený 1609.

17 Bývalý Cisterciácký klášter *Coupar Angus Abbey* (lat. *Cuprum*) ve středu Skotska, asi 100 mil od mateřského kláštera *Melrose Abbey*. Založen 1162, zrušen 1609.

18 *Wallenus, Waltheof* (Waldef) z Melrose (ca. 1095-1159), 2. opat *Melrose Abbey*

chovávat nařízení Řehole.¹⁹ Především ke zpěvu Žalmů, jenž se v této svaté komunitě odehrával ve velikém klidu i síle hlasu,²⁰ upíral veškerou snahu své mysli. Pán mu dal ku zbožnému dílu náležitý a vhodný nástroj, totiž hluboký a silný hlas, též i zdravé a dobře stavěné tělo, připravené ke každému dobrému dílu dle každého úsudku onoho ducha, který mu vládnul. Ukázal se schopným i v práci rukou, především v čase sklizně, a tak usilovně se v tu dobu věnoval náročné práci, že se o něm říkalo, že vše, co jindy zanedbával, v těchto prací naplněných dnech ze sebe svým potem smyl. V oblékání zastával stejnou skromnost a pokoru, vždy si žádal a s radostí oblékal hrubé, staré a spravované hadry. Nikdy, pokud si to nežádala nejzazší nutnost, nedopustil, aby odešel z vigilií, jež se modlili bratři, nebo šel na ošetřovnu. Úřad sobě svěřený tak vykonával bez odkladů, s rozlišováním a moudře, k bratřím však vždy byl milý, laskavý a plný lásky. Po smrti bylo jeho tělo uloženo vedle svatých kostí bratří starého opatství, jejichž trpělivost a pokoru tak výtečně napodoboval, a se stejnými poctami pohřbeno. (Hag., n. 324).

Roku 1927, zasvěcení kostela *trapistických* mnišek z Bonneval v diecézi Rodez.²¹

Roku 1904, na kanadském poloostrově Akádie byl založen klášter Panny Marie Nanebevzaté.

10. června.

V Salemu²² v Německu, roku 1245, byl uložen do hrobu blahoslavený Opat **Everhard z Rohrdorfu**, muž pokorný, vždy neochvějně svěřen do Božích rukou, nejosvědčenější ze sobě rovných. Jeho služeb využil sám Papež Innocens III. při různých posláních, církevních i veřejných, poprvé pak při svých jednáních s králem Filipem Švábským,²³ proti němuž stál přísně, avšak moudře Everhard. Nicotným stejně jako velikým byl rádcem i pomocníkem v každé nesnazi, svůj klášter přivedl k takovému rozkvětu, jako nikdo před ním a ani po něm, a postaral se o jeho zisky dokonce i do budoucna. Když stál u kormidla kláštera téměř padesát plodných let, zřekl se vlády; a po dalších pěti letech, v osmdesáti pěti letech svého věku, svůj svatý život završil ještě svatějším koncem. (Hag., n. 449).

19 citace

20 *vocis intentione*

21 Jižní Francie v Pyrenejích, poblíž Toulouse.

22 Ve spolkové zemi *Baden-Württemberg*, zcela na jihu u Bodamského jezera

23 Římský král **Filip Švábský** (1177-1208) z rodu Štaufů, syn Fridricha Barbarossy

V Křesoboru²⁴ ve Slezsku, se roku 1706 narodil pro nebe svatý konvrš **Alanus Adam**, portýř. Měl zlaté srdce a široko daleko byl nazýván Ot-cem chudých.²⁵ Těmto Božím hostům totiž s největší láskou předkládal pokrmy a dával almužny, a jejich rány i vředy laskavou rukou dobrého Samaritána léčil. V noci pak po dlouhé hodiny prodléval na modlitbách v kostele či před malou Kalvárií, kterou si sám vyrobil. Když slyšíme, jaké vykonával skutky pokání, třese se strachem se naše zženštilá přirozenost. (Hag., n. 647).

11. června.

Narození *pro nebe* Svaté Alice,²⁶ jejíž svátek slavíme zítra.

V Itálii, roku 1248, **blahoslavený Placidus ze Rhodu**.²⁷ Od nejútlejšího dětství měl důstojné srdce starce, vynikal ve zbožnosti i lásce, a když si jako mladík zvolil poustevnický život, žil v nejvyšší přísnosti, podmaňoval si své tělo, a po třicet sedm let spal střídme a pouze vsedě či vestoje. Pro učedníky, kteří se k němu hrnuli, postavil klášter Svatého Ducha v *Ocre*²⁸ [okre], jenž před svou smrtí svěřil do rukou Opata kláštera *Casanova*²⁹ [káza nóva], aby byl pod Řeholí svatého Benedikta, pod ustanoveními Cisterciáckého Řádu. (Hag., n. 160).

V klášteře Neposkvrněného Početí Panny Marie ve městě Laval,⁴ na svátek svaté Lutgardy v roce 1911, do nebe zamířila mladá mniška **Maria od Vtělení³⁰ de la Tour d'Auvergne**³¹ [de la tûr d'overň]. Její předobrá matka, jež všechny své děti z hloubi své duše nabídla Bohu, aby je přijal

24 Cisterciácký klášter Krzeszów (něm. *Grüssau*) ve Slezsku, dnes v Polsku asi 30 km od Trutnova. Založila jej Anna Česká v roce 1242 jako benediktinský, Cisterciáci v něm žili od roku 1292 do roku 1810.

25 *Pater pauperum*, titul ze sekvence *Veni, Sancte Spiritus*, kde se sousloví překládá jako "Otec ubohých."

26 Svatá **Alice z Schaerbeeku**, (holandsky *Aleydis*, francouzsky *Alix*), zemřela 11. června 1250.

27 Rhodos, ostrov u Malé Asie při pobřeží jižního Turecka.

28 *Ocre*, nyní *Ocre*, je město v jižní Itálii, v provincii *L'Aquila* (*Abruzzo*). Klášter byl založen v roce 1226, od roku 1248 až do zrušení v roce 1692 byl pak cisterciácký.

29 Opatství Panny Marie v *Casanova*, Cisterciácký klášter ve městě *Villa Celiera* v provincii *Pescara* (*Abruzzo*) v jižní Itálii. Založeno v roce 1191 z *Tre Fontane* v Římě, zrušeno v roce 1807.

30 Orig. **Maria ab Incarnatione de la Tour d'Auvergne**.

31 "*La Tour d'Auvergne*" byl/je francouzský šlechtický rod z Auvergne a Boulogne.

pro sebe, jí byla příkladem zbožnosti i jedinečné lásky k chudým. Ona sama však svou nepoddajnou povahu krotila vůlí i modlitbou, nemálo podporována vzpomínkou na svou převelice zbožnou matku. Avšak pod ochranou Sestry Terezie od Dítěte Ježíše, jež v tu dobu ještě nebyla ani prohlášena za svatou, šťastně zvítězila nad velikými obtížemi, které jí bránily v přijetí do kláštera, a na její přimluvu se začala zdobit ctnostmi, které si do té doby mohla jen přát. A v touze následovat příklad této nové Patronky, když skrze ni nahromadila milosti, stejně jako ona si u Boha vyprosila, aby svou Patronku mohla napodobit i ve smrti. (Hag., n.764).

12. června.

Svátek **svaté Alice**²⁶ z Schaerbeeku [skárbeku], mnišky kláštera Komůrky Panny Marie u Bruselu.³² Již jako sedmileté dítě vstoupila do tohoto kláštera. Pán pro nás ukřižovaný si ji chtěl na znamení dokonalé lásky vzít za nevěstu, těžce ji tedy stihl malomocenstvím. Avšak byla též naplněná velkými potěšeními a rajskými radostmi, čímž se utvrdila v tom, že kdyby dostala na výběr, zvolila by si stejně malomocenství. Utrpení a slabosti, které na ni stále více doléhaly, přijímala s takovým potěšením a radostí, s jakým nevěsta přijímá od ženicha dárčky, po nichž již dlouho touží. Měla velkou starost o spásu lidského rodu, a za srdce soužených a myslí rozrušených, i pro zmírnění trestů zemřelých se bez přestání modlila k Bohu prosbami i vzdechy, a sama sebe nabízela jako smírnou oběť za každého z nich. Když pak byla slepá, obětovala Bohu svůj zrak jako oběť za vládce. Když se blížil konec jejího vyhnanství *na tomto světě*, již žádný z jejích údů nezůstal ušetřen nemoci, dokonce ani jazyk, jímž bez ustání pěla Bohu chvály. V roce 1249, když opět nastala slavnost svatého Barnabáše, jak jí předchozího roku předpověděl Pán, jako nevěsta ozdobená náhrdelníky a připravená na svatbu pospíchala k bráně nebeské síně, kterou jí otevřel sám Ženich. (Hag., n. 49).

Roku 1179, posvěcení kostela Nejblahoslavenější Panny Marie ve Waldsassen,³³ jehož slavnost se slaví 8. listopadu.

32 *Camera B. M. apud Bruxellas*. Bývalý klášter Cisterciáček u Bruselu. Francouzsky *Abbaye de La Cambre*, holandsky *Abdij Ter Kameren*, založen kolem roku 1196 z Villers, zrušen za Francouzské revoluce před rokem 1796. Žila tam také Constantia Rubens, dcera slavného malíře Petra Pavla Rubense.

33 *Waldsassen*. Cisterciácký klášter v obci *Waldsassen* v Horní Falci, asi 10 km od Chebu hned za hranicemi, založený v roce 1133 z kláštera *Volkenroda*, zrušený v roce 1803, obnoven jako klášter cisterciáckých sester v roce 1863.

13. června.

Narození *pro nebe* svatého Gerarda, bratra Našeho Svatého Otce Bernarda, jehož svátek slavíme dne 30. ledna.

V klášteře Alcobaça³⁴ [alkubasa], v přemilé vzpomínce **Abraham**, Opat. Jho Páně nesl již od mládí v neúnavném úsilí a Kristus mu ráčil uděliti, že si zachoval květ panictví spolu s plody dobrých skutků až do konce svého neposkvrněného života. Tento svatý muž dostal do vínku jedinečnou milost mírnosti, a měl tak křehké svědomí, že i ty nejmenší prohřešky hleděl vždy co nejdříve smýti ve Svátosti Smíření. Z tohoto důvodu je jasné, že ďáblovy nástrahy vždy podivuhodným způsobem překonal. Žil pravděpodobně na konci prvního století Řádu.³⁵ (Hag., n. 364).

V klášteře *Stapehill*³⁶ [steiphil] v Anglii, roku 1844 zbožně zesnula Ctihodná Matka **Augustina de Chabanne** [d'šaban], zakladatelka a Převorka kláštera Panny Marie od Svatého Kříže. Byla mniškou kláštera svatého Antonína v Polích v Paříži;³⁷ z něhož byla po vypuknutí občanských nepokojů ve Francii vyhnána a uvržena do vězení, brzo též odsouzena k smrti, avšak když se náhle změnily veřejné poměry, byla propuštěna. Uprchla do Švýcarska, kde ji Dom Augustin de Lestrangé³⁸ [ogüstā d'lestrānz] přijal do takového malého kláštera, který postavil pro panny oddané Bohu, a pro sílu a horlivost jejího ducha se jí velmi vážil. Když pronásledování ustala, podnikla nakonec se sestrami namáhavou cestu do Anglie. Když pak zde založila klášter ve městě *Stapehill*, dala mu schválně jméno Panny Marie od Svatého Kříže, po čtyřicet dva let mu vládla ve veliké chudobě a námaze, avšak v duchu nesmírné oběti a pokání, a bez přestání svým dcerám připomínala, že jsou nevěstami Ženi-cha ukřižovaného. (Hag., n. 682).

Roku 1893 byl založen klášter Panny Marie v Belval.³⁹

34 Lat. *Prata*, cisterciácký klášter v Portugalském městě *Alcobaça*, založený v roce 1153 portugalským králem Afonsem I. jako dar pro sv. Bernarda.

35 Cisterciácký řád byl založen 1098, tedy na konci 12. století.

36 *Stapehill Abbey*, jižní Anglie (Dorset), bývalá jezuitská kolej z roku 1610, v roce 1802 nabídnuta Cisterciáčkám vyhnáním během Francouzské revoluce z kláštera St. Antoine v Paříži. Sestry zde zůstaly do roku 1991.

37 *Saint-Antoine-des-Champs*, v roce 1204 z poustevny přeměněn na opatství cisterciáček, zrušen 1791, v roce 1795 přeměněn na nemocnici.

38 Dom **Augustin de Lestrangé** (1754-1827), cisterciácký mnich z La Trappe a jedním z hlavních strůjců záchrany řeholního života ve Francii.

14. června.

V Sýrii, připomínka **Templářských Rytířů**. Podle ustanovení přesvátého Otce Bernarda bojovali pro víru, když je Saladin, vojevůdce Mohamedánů, zajal a zabil v pevnosti na Jákobově brodu. Jejich představené přerezal pilou v pase, ostatní, jež byli nižšího postavení, nechal stít. Velmistr, který byl zajat již dříve, když se nechtěl nechat vyměnit za Saladinova vnuka, byl umučen hladem. (Hag., n. 194).

Z kláštera Panny Marie na Svatém Místě u Sedmi Pramenů,⁴⁰ roku 1858 odešel do nebe Otec **Maria-Joseph Matton**, Podpřevor. Byl vlámské národnosti, a když mu bylo čtyřicet dva let, stal se mnichem v klášteře v Gard⁴¹ [gár], od počátku až do nejstaršího věku si zachoval naprosto oddanou víru učedníka. Když se stal knězem, byl nejprve poslán do nového kláštera Panny Marie na Hoře Cats,⁴² a poté byl jmenován Rektorem cisterciáckých mnišek v klášteře Soleilmont⁴³ [soleimōn] v Belgii, kde byl velmi vážený pro svou vzdělanost a svatost. Poté se navrátil do kláštera v Gard a byl jmenován Podpřevorem, a tento úřad si zachoval, i když se komunita přestěhovala do kláštera Sept-Fonts [set fōn]. — Sám k sobě byl velmi přísný, ani ve svém stáří se přes svou těžkou nemoc nohou nepovažoval za uvolněného od Posvátného Officia či práce, s úsměvem říkával, že se nevyplatí, aby se o něj někdo staral. Když při epidemii cholery scházeli kněží ve farnostech, sám byl poslán, aby sloužil v nějakém kostele, kde jej věřící od prvního dne ctili jako svátého. I ve stáří měl nevinnou tvář a předcházela jej podivuhodná důstojnost a laskavost; více však svými přeslady slovy, jimiž pojednával o lásce Boží, k sobě přitahoval úctu a lásku všech. Zemřel ve svých osmdesáti třech letech, a v paměti zůstal požehnaným a zbožným. (Hag., n. 702).

39 *Monasterium B. M. de Bellævallis*, klášter trapistek ve městě Troisvaux v severní Francii (40 km od Arrasu), založený 1863, zrušený 2012.

40 *Monasterium B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes*, **Abbaye de Sept-Fons**, v Dompierre sur Besbre ve střední Francii nedaleko Lyonu. Založen v roce 1132 z Fontenay, zrušen 1791, obnoven 1845 trapisty.

41 *Abbaye du Gard*, bývalé cisterciácké opatství na severu Francie (u Amiens), založeno v roce 1137 z Clairvaux, zrušeno 1790, obnoveno trapisty v roce 1815, zrušeno 1845, pak obýváno kartusiány ap.

42 *Abbaye Sainte-Marie du Mont-des-Cats*, trapistické opatství na severu Francie u Lille (u belgických hranic), založené v roce 1826 z Gard.

43 *Abbaye de Soleilmont*, klášter cisterciáckých mnišek na jihu Belgie u města Charleroi (asi 60 km od Bruselu), založený v roce 1239 z Aulne, zrušen 1796, obnoven 1837, v roce 1922 přešel k trapistům (Westmalle).

15. června.

Na zámku Borsut u Liège, jež byl dočasným útočištěm trapistických mnišek, roku 1816 v Pánu zbožně zesnul Důstojný Pán **Eugène Bonhomme de la Prade** [eužén bonom de la prád'], Opat. Jako chlapec z šlechtického původu měl za vlády Ludvíka XVI. býti přijat do královské armády a stát se vojenským důstojníkem; zvolil si však vstup do kláštera Panny Marie z Trappy, a byl zrovna novicem, když byli v roce 1791 mniši vyhnáni, a vydali se na cestu do vyhnanství. Hned je tedy následoval, a v klášteře *La Valsainte*⁴⁴ [valsént] byl po své profesi jmenován pod-novicmistrem; poté se v malé komunitě, jež přebývala ve Vestfálsku, stal dokonce Představeným. Tento úřad její správy až k smrti naplnil tou nejvyšší láskou, pokorou a mírností, na sebe však byl převelice tvrdý a přísný. Když byl klášter v Darfeldu⁴⁵ ze zvláštních důvodů⁴⁶ vztyčen jako opatství *sui juris*, *Dom Eugène* [eužén] byl jednomyslně zvolen Opatem. Uposlechl také nařízení Papeže Pia VII., jež navštívil v jeho zajetí,⁴⁷ s výjimkou novinek zavedených v *La Valsainte*, a opět použil Konstituce *Opa-ta de Rancé* [d' rãnsé]. Když se pak v roce 1814 Francie opět otevřela pro řeholníky, získal opatství Panny Marie z Trappy, jež poté, co vybral peníze na jeho zakoupení, zcela dobrovolně předal Domu Augustinovi,³⁸ na jeho prosbu. *Dom Eugène* pak poté, co část darfeldské komunity přemístil do kláštera v *Port-du-Salut*⁴⁸ [pór dū salū], třebaže byl těžce nemocný, pilně hledal příbytek i zbylé části, a ve svých padesáti dvou le-

44 *La Valsainte* (lat. Vallis Sancta), Kartouza v distriktu Gruyère (Švýcarsko), založená 1295, zrušená 1778, v roce 1791 pak sloužila jako útočiště trapistům, kteří byli vyhnáni z *La Trappe*, ti ovšem museli v roce 1798 opět odejít, pak se několikrát vrátili a byli vyhnáni, až se sem nakonec v roce 1863 opět vrátili kartusiáni, a žijí zde dodnes.

45 *Darfeld*, německé městečko nedaleko Münsteru (Vestfálsko). V letech 1795–1825 tam nově vystavěný klášter v části města Rosenthal sloužil jako útočiště trapistům a trapistkám vyhnáným z Francie a Ruska.

46 Sešli se tam najednou trapisté z celé Francie a Ruska.

47 Napoleon unesl Pia VII. v roce 1809 do Francie, nejprve jej držel v Savoně (u Janova), pak jej v roce 1812 přemístil do Fontainebleau, nakonec jej v roce 1814 propustil. V roce 1813 se s ním setkal Dom Eugène.

48 *Port-du-Salut* (lat. Portus Salutis) je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. Budovu už od 13. století obývají různé řeholní komunity, naposledy od roku 1707 řeholní kanovníci zrušení v roce 1791. V roce 1815 tam Dom Eugène založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes.

tech na cestách podlehl své nemoci i vyčerpanosti jako pravá oběť své lásky. (Hag., n. 672).

V klášteře Magerau⁴⁹ ve Švýcarsku, v roce 1615, odchod mladé mnišky **Marie Reiff**. Jako dítě byla sužována mnoha nemocemi. Když jako dospívající dívka toužila vstoupit do kláštera, a v té době měla již velmi slabý zrak, matce plna důvěry tvrdila, že když vstoupí do kláštera, bude uzdravena. Což se tehdy také okamžitě stalo. Také hlas měla nemocný, usilovnou modlitbou a správným zpěvem v chóru získala schopnost zpívat. Přetěžká pokušení modlitbou i slzami přemohla, a když měla přijmout mnišský hábit, viděla před sebou jít Krista zbroceného krví, jak nese svůj kříž. A zdálo se, že ji zve, aby jej následovala. Krátce poté, co vstoupila do kláštera, získala milost kontemplace, později byla také obcerstvena viděními a byla spatřena v extatickém vytržení. Často používala cilicium a dŮtky; běžně se postila pouze o chlebu a vodě, což dělávala především asi polovinu doby postní. Nakonec však vyčerpaná deseti měsíci horečky, svou přecistou duši s radostí navrátila Bohu ve věku 28 let. (Hag., n. 552).

16. června.

Svátek **svaté Lutgardy**, mnišky kláštera *Aywiers* [evjér] v Brabantsku. Pocházela z města Tongres [tōngr]. Jako dívka, když byla sama, podivuhodným způsobem cítila v srdci něco neznámého, božského. Když pak dosáhla věku dvanácti let, v klášteře svaté Kateřiny řádu svatého Benedikta se obětovala Pánu jako zápalná oběť, své tělo sužovala posty, a svého ducha nenechala odpočinout od modlitby. Pán jí dal jedinečné milosti, dosáhla tehdy také rozhovoru srdce se srdcem, či spíše jednoty ducha nestvořeného a stvořeného prostřednictvím dokonalé milosti. Když ji pak mnišky, třebaže byla mladá, chtěly zvolit Převorkou, na radu svatého kněze, dokonce i na výzvu samotného Krista, přestoupila do cisterciáckého kláštera *Aywiers* [evjér], a k tomu jí blahopřála přeslavná Panna Maria, že vstoupila do kláštera i Řádu, který byl pro ni obzvlášť vyvolen. Aby se ani tam nestalo, že by byla zvolena k úřadu Představené, od Pána si vyžádala, aby se po čtyřiceti letech, po které žila mezi valonskými⁵⁰ spolusestrami, ve francouzském jazyce sotva dokázala naučit to, že si hladová dokáže

49 Macraugia (francouzsky *Abbaye de la Maigrange*; německy *Abtei Magerau*) je klášter cisterciáček ve švýcarském Fribourgu, založený v roce 1255 z Hauterive, zrušený v roce 1848, obnovený v roce 1939.

50 *Valoni*, jedna ze dvou hlavních národností v Belgii, mluví dialektem francouzštiny, *Vlámové*, druhá hlavní národnost, k nimž patřila i Lutgarda, mluví dialektem holandštiny. Tyto dva jazyky nejsou navzájem srozumitelné.

správně říct o chleba. A tak milované laňce Kristově bylo pouze ve spánku dovoleno ustat v kontemplaci. Když hrozil přetěžký mor albigenských bludařů, na prosbu Nejblahoslavenější Panny Marie se po sedm roků za sebou postila pouze o chlebu a pivě. Když uplynulo sedm let, ještě podruhé a potřetí s radostí podstoupila votivní půst za tuto nezbytnou záležitost. Duše zemřelých, které se jí zjevovaly, vysvobodila z očištění; často podivuhodným způsobem uzdravovala nemocné; pohledem na Kristovy rány se nejlépe učila modlit za hříšníky. Asi jedenáct let předtím, než odešla z tohoto světa, byla zbavena zraku, a tak se ještě lépe přizpůsobila dokonalejší záři nebeské. Tato tělesná slepota byla pro ni očištěním, jak jí Pán ráčil sdělit. Poslední pak rok jejího třetího sedmiletého postu, což byl rok 1246 od Vtělení Páně, ve věku šedesáti čtyř let, občerstvena mnoha nebeskými viděními odešla ke svému Ženichovi. Tvář zemřelé na svědectví panenské nevinnosti ve smrti svou září připomínala běloskvoucí lilii, a mnozí nemocní, kteří se dotkli svatého těla, opět obdrželi své dřívější síly. Její jméno zanesl roku 1584 Baronius do Římského Martyrologia. (Hag., n. 47).

Roku 1883 byl v Číně založen klášter Panny Marie Těšitelky. Tuto první fundaci kláštera kontemplativního života v misijních územích za našich dní zmínil Svatý Otec Pius XI. ve své encyklice «*Rerum Ecclesiae*» promulgované dne 28. února 1926 a ráčil ji uvést jako příklad.

V tentýž den téhož roku v Nizozemsku byl založen klášter Panny Marie od svatého Josefa ve městě Echt.

17. června.

V Portugalsku svatá **Terezie**, dcera krále Sancha I.⁵¹ [sanča], kterou její otec ve věku třinácti let provdal za Alfonsa IX., krále leónského, avšak kvůli zákonu o příbuznosti bylo manželství na příkaz Svatého Otce⁵² prohlášeno za neplatné a ona byla odloučena od svého manžela. Po něm ovšem nechtěla přijmout jiného ženicha než Krista, takže si od otce vyžádala prastaré opatství Lorrvão,⁵³ kam přivedla cisterciácké mnišky, a sama

51 **Sancho I. Portugalský** zvaný Kolonizátor (1154 – 1211) byl druhý portugalský král z dynastie burgundské.

52 Alfonso a Terezie byli bratranec a sestřenice. Celestýn III. prohlásil toto manželství za neplatné v roce 1196, tedy po 5 letech manželství a třech dětech.

53 Opatství *Lorrvão* (lat. *Abbatia Lorbanense*) poblíž města Coimbra v Portugalsku, asi 100 km od Fátimy, založené kolem roku 880 jako benediktinské opatství, v roce 1206 bratry nahradily cisterciácké sestry, zrušeno 1887.

tam přesvatě žila nejprve jako familiářka, avšak po třiceti letech, když byla zbavena péče o dcery, už jako mniška. I po smrti byla spolu se svou sestrou Sanchou⁵⁴ [sančou] oslavena mnoha zázraky. Papež Clement XI. v roce 1705 schválil a potvrdil kult «svatých Královen», jenž v tom kraji vládl od nepaměti. (Hag., n. 50).

V klášteře Panny Marie z Pouště,⁵⁵ roku 1903, byl ke Svatým ve slávě připojen Otec **Maria-Joseph Cassant** [Maria-Žozef Kasán]. Již jako chlapec byl velmi zbožný, uchvácen dospělým obdivem k bohoslužebným obřadům, a naplněn touhou po kněžství. Viděl však, že se mu nedostává schopnosti získat odpovídající vzdělání potřebné k duchovní správě, tak se na radu svého faráře vydal do kláštera, kde jej výtečně vedl Důstojný Pán Andrea Malet [malé], budoucí Opat, přes obtíže všeho druhu, až dosáhl vpravdě podivuhodné Kristovy lásky. Tělesně byl slabý a k práci se nehodil, nevyhýbala se mu tedy pokušení smutku; avšak pomocí modlitby a poslušnosti se vždy opět vzchopil; odvaha ani horlivost mu nescházela, a nikdo jej neviděl jinak než s úsměvem na tváři; dokonce složil přísahu, že nikdy nevypustí svou duši se smrtelným hříchem. Radoval se z plnění vůle samotného Ježíše, a na srdci mu ležela jen Ježíšova sláva; Jej také samotného, dle krásného pravidla svého výtečného učitele, chtěl mít vždy u sebe, přítomného a živoucího. Touto přesvatou činností zcela pohlcen, žil z výroků zkušených pod vanutím Ducha Svatého. Sil mu stále ubývalo, když ve všech utrpeních nemocí s láskou myslel na Ježíše z veškerých svých sil a schopností, a ve věku pětadvaceti let odešel z tohoto světa, aby Jej uzel, po čemž vroucně toužil. V roce 2004 jej Papež Jan Pavel II. připočetl mezi Blahoslavené.⁵⁶ (Hag., n. 61).

18. června.

Vzpomínka na Opaty, mnichy a konvrše, kteří v 17. století v Německu⁵⁷ a Polsku během pronásledování protestanty ztratili svůj smrtelný život pro katolickou víru, avšak ten nesmrtelný tím získali. Zachovalo se nám

54 Infantka **Sancha Portugalská** (1180 – 1229), založila klášter v Celas, pohřbena spolu se svou starší sestrou Terezií v Lervão.

55 *Abbaye Sainte-Marie du Désert* byl trapistický klášter v obci Bellegarde-Sainte-Marie v jižní Francii poblíž Toulouse. Založen 1852 z Aiguebelle, zrušen 2020.

56 Původní věta z roku 1952 již neplatí, byla tedy nahrazena aktuální verzí.

Originál: „*Cujus causa beatificationis hodie Romæ agitur.*“

Překlad: „*Jeho proces blahorečení v Římě právě probíhá.*“

57 Země koruny české se obvykle považovaly za součást dávné římské provincie Germania, tedy Německo.

pouze několik jmen, a sice: **Martin Sartorius**, opat, a **Tobiáš Mayer**, Převor Sedleckého kláštera v Čechách, kteří byli roku 1611 zabiti sedleckými venkovany; **Joannes Pändl**, mnich kláštera Fürstenfeld⁵⁸ v Bavorsku; **Heinrich Schneemann**, Převor, s šest mnichů z kláštera Reifenstein⁵⁹ v Mohučské diecézi; **Heinrich Faber**, mnich v Křesoboru²⁴ ve Slezsku; **Konrád**, mnich kláštera Engelszell⁶⁰ v Rakousku; **Nicolaus Klein**, mnich kláštera Schöntal⁶¹ ve Württemberském království; **Gerard**, mnich, a **Oldřich**, konvrš v Mogile⁶² v Polsku, a **Alberich**, konvrš kláštera Szczyrzyc⁶³ [ščyřyc] v témž království. Tito všichni, zajisté spolu s dalšími, ještě neznámými, byli zabiti vojáky švédských bludařů na znamení nenávisti k víře a řeholnímu životu. Mezi nimi ovšem stojí za zvláštní zmínku **Marcus Simon**, kněz a fortnýř kláštera Schöntal, muž prostý a přímý,⁶⁴ jež švédští vojáci na cestě zajali, a protože poznali, že je knězem Božím, strašně s ním zacházeli, a když pak druhý den v předvečer svátku Svatého Otce Bernarda nanejvýš oddaně odsloužil Mši svatou, krátce nato vypustil svého požehnaného ducha jako pravý mučedník; a **Balthasar Mereis** [čte se německy merais], starý mnich z Křesoboru, který v ne-dalekých Starých Bogaczowicích⁶⁵ [bogačovicích] zastával úřad faráře. Když se blížili nepřátelé řeholního života, ukryl se do lesa, ale zavolali jej, aby zaopatřil umírajícího. On tedy neváhal ani na okamžik a vyšel ze své

58 *Abbatia Campus Principis*, Kloster Fürstenfeld byl cisterciácký klášter v obci Fürstenfeldbruck u Mnichova (Bavorsko), založen 1263 z Aldersbachu, zrušen 1808.

59 *Riffensteinium*, **Kloster Reifenstein** byl cisterciácký klášter u města Mühlhausen (Durynsko), založen 1162 z Volkenroda, zrušen 1803.

60 *Abbatia Cella Angelorum*, **Stift Engelszell** je trapistický klášter na Dunaji na Rakousko-Bavorské hranici, asi 80 km od Vyššího Brodu. Založen 1293 z Wilheringu, zrušen 1786, obnoven jako trapistický 1925.

61 *Abbatia Speciosæ Vallis*, **Kloster Schöntal** byl cisterciácký klášter ve stejnojmenné obci poblíž švábského Neckarsulmu (Baden-Württemberg), založený 1153 z Maulbronn, zrušený 1802.

62 *Abbatia B.M.V. de Clara Tumba*, **Opactwo Cystersów w Mogile**, je cisterciácký klášter v Krakově na jihu Polska, založený 1222 z Lubuše (Lubiąż – Leubus).

63 *Abbatia B.M.V. de Ciricio vel Sciricio vel Scirio*, **Opactwo Cystersów w Szczyrzycu** je cisterciácký klášter nedaleko Krakova, založený 1234 z Jędrzejowa.

64 *Vir simplex et rectus*. Tato titulatura pochází z knihy Job (1, 8) a velmi často se používá jako pozitivní označení na židovských epitafech: “אִישׁ תָּם וְיָשָׁר”.

65 *Alt Reichenau*, **Stare Bogaczowice**, vesnice v Dolním Slezsku asi 20 km od Křesoboru.

skrýše. Avšak švédští vojáci, kteří se zrovna potulovali v okolí, jej zajali a tak krutě zbili, že zmožen přetěžkými ranami po třech dnech vydechl na-
posledy. (Hag., nn. 261, 262, 264-272).

19. června.

Ve Francii roku 1794, utrpení Dom **Makaria d'Incamps** [dánkām], mni-
cha a kněze opatství Panny Marie od Sedmi Pramenů,⁶⁶ kde měl za úkol
přijímat hosty. Když v čase neklidných veřejných poměrů zůstal ve vlasti,
upozornil na sebe svou jedinečnou zbožností a ctnostmi, takže byl zajat a
odvezen do města Rochefort,⁶⁶ aby jej lodí poslali do Guyany [guajany].
Avšak po všech trpkých bezprávích, která vytrpěl už na lodi, byl první
z těch, kteří jim podlehli, bylo mu šedesát sedm let. Je pohřben na ostrově
«Aix» [é].⁶⁷

K této vzpomínce připojíme i vzpomínku na Bratry konvrše téhož kláš-
tera **Eliáše Desjardins** [dé-žardān] a **Renáta Leroy** [lə-roá], kteří zažili
taťáž utrpení. První z nich byl velmi zručný v umění chirurgickém, v kláš-
teře i pak ve světě, takže i na lodi se s velkou pečlivostí staral o nemocné.
V takovém díle lásky však zakrátko sám podlehl nemoci, jež jej ještě více
sužovala, neboť byl zavalitě postavy, třebaže byl v rozkvětu svých sil ve
věku čtyřicet čtyři let. Zemřel tedy dne 6. července; Bratr Rénatus pak
dne 19. srpna následujícího roku. (Hag., nn. 287, 289, 292. — Viz také níže,
dne 25. srpna).

V klášteře Panny Marie od Přístavu Spásy,⁶⁸ roku 1854, svatě odešel Dů-
stojný Pán **František z Assisi Couturier** [kútüríé], Opat. Ze sulpiciána⁶⁸
se stal mnichem tohoto kláštera, již krátce po své profesi byl ke své velké
nelibosti zvolen Opatem. Díky jeho jedinečné moudrosti se nebezpečí ply-
noucí z nových lidových nepokojů, které nastaly v roce 1830,⁶⁹ od kláštera
šťastně udržela dál. Byl převelice oddán Panně Marii a uctíval především
její Neposkrvněné Početí. Zářil především nejvyšší sklíčeností ducha,
v níž dával přednost věcem nízkým a chtěl být pokořován. Sepsal

66 **Rochefort** – francouzský přístav v Atlantiku

67 **Île-d'Aix** – ostrov v zátoce, kde se nachází město Rochefort.

68 *Societas Presbyterorum S. Sulpitii* – kongregace světských kněží, založená ora-
toriánem Jean-Jacquesem Olierem (1608 – 1657) v Paříži. Sulpiciáni se vě-
novali hlavně výchově kleriků v seminářích; zvláštní důležitost byla připi-
sována eucharistické úctě, kontemplativní modlitbě a mariánskému kultu.

69 **Červencová revoluce** byla třídenní revoluce, která v červenci 1830 vedla
k pádu dynastie Bourbonů a k ustavení liberálnějšího království v čele s Lud-
víkem Filipem. Když se král Karel X. pokusil rozpustit parlament, povstali v
Paříži řemeslníci, dělníci a studenti a donutili krále k abdikaci.

životopis Opata de Rancé [də-rāncé], a k tomuto dílu nechtěl ani připojit své jméno. Říká se, že stejně jako jeho svatý Patron, i on měl moc nad zvířaty. Když umíral, utěšoval bratry se slovy, že nikdy nebudou vyhnáni z kláštera. Čemuž v letech 1870, 1940 a 1945 podivuhodným způsobem unikli jen o vlasek. Ve svém písemném odkazu zanechal jasné svědectví své pokory a pohrdání sama sebou. (Hag., Suppi., n. 700 b).

20. června.

V klášteře u Danielova Pramene,⁷⁰ památka ctihodného muže **Michaela Triquiera** [trikiéra], Převora. Nadán zbožností i vzděláním, byl určen k všemožným úřadům a později se zasadil o obrodu mnoha klášterů, mužských i ženských, především ve filiaci z Clairvaux. Byl jmenován Převorem v klášteře Vaux-de-Cernay⁷¹ [vó də-terné] a později v klášteře, kde slíbil svou stabilitu, totiž u Danielova Pramene. Vyznačoval se velkou přísností života. Nosil totiž trní pod škapulířem a jím, spolu s ciliciem, krotil své tělo. Když pak ve velmi pozeňnaném věku zemřel, v době ne příliš vzdálené od roku 1550, u svých nástupců zanechal na sebe jedinečnou vzpomínku. (Hag., n. 489).

V Clairvaux, vzpomínka na obrácení jistého loupežníka jménem **Constantius** či Konstantin, jež Svatý otec Bernard jednou potkal po cestě k hraběti Theobaldovi,⁷² zrovna když zločince táhli k potrestání. Když to přelaskavý Otec viděl, uchopil svou rukou pouta, jimiž byl ubožák svázán, a řekl mučitelům: «Dejte mi toho vraha; chci jej sám vlastníma rukama pověsit»; a tím jej připojil k Pánově stádcí. Z vlka se stal beránek, a po třicet let poslušnosti a pokáním v klášteře odčiňoval své zločiny. (Hag., n. 338).

V roce 1899, posvěcení kostela Panny Marie od Nejsvětějšího Srdce Páně ve Westmalle, jehož slavnost se koná 30. srpna.

Roku 1196 v Čechách, je potvrzeno založení kláštera, který byl později přesunut na místo zvané Osek.

70 *Abbatia Fontis Danielis*, **Abbaye de Fontaine-Daniel**, byl cisterciácký klášter ve vesnici Saint-Georges-Buttavent u Mayenne v severní Francii, založený 1204 z Clermontu, zrušený 1791.

71 *Abbatia Valles Cernaii*, **Abbaye des Vaux-de-Cernay**, byl cisterciácký klášter na jihozápadním okraji Paříže, založený 1118 ze Savigny, zrušený 1791.

72 **Theobald IV. z Blois** zvaný **Veliký** (1090/1095 – 1152) byl hrabě z Blois, Chartres, Meaux, Châteaudun, Sancerre, Champagne a Troyes, bratr anglického krále Štěpána a velký přítel sv. Bernarda a podporovatel Řádu.

21. června.

V Tyrolském hrabství, u svatého Jana ve Stamsu⁷³ [štamsu], ctihodný **Jan Kemptenský**,⁷⁴ kněz a mnich. Jako chlapec spadl z vrcholku věže a byl považován za mrtvého, avšak jeho rodiče v této nouzi nejvyšší zaslíbili svého syna svatému Předchůdci Kristovu, a pokud jej oživí, obětují jej jeho domu, tedy klášteru ve Stamsu. Po tomto slibu chlapec, k velikému obdivu všech, ožil. Po nějaké době byl vysvěcen na kněze a stal se rektorem jistého kostela; pak se však stal mnichem ve Stamsu. Byl mužem podivuhodné kontemplace a výjimečné svatosti, často během dne upadal do vytržení a proslavil se i prorockým duchem. Šířil vůni svatosti, Bohu i lidem byl milý. Zemřel v tento den roku 1350. (Hag., n. 187).

V Toskánsku, v klášteře Panny Marie Dobré Útěchy,⁷⁵ roku 1710, zesnul ctihodný stařec⁷⁶ **Arsène de Janson** [arsén də žänsön],⁷⁷ mnich. Působením božské milosti se ze zženštilého muže téměř okamžitě proměnil v přísného mnicha Trappy. A když byl po svých slibech vyslán spolu s bratry, aby založil výše zmíněný klášter, v novém domě jako by s novým zápallem pracoval na smytí poskvrn svého života. Převelice toužil konat skutky pokory, a nic nepovažoval za bezcennějšího a opovržlivějšího než sám sebe. Vůči bratrům se ovšem choval nesmírně laskavě a úslužně. Paměť mu již v určitém věku příliš nesloužila, a po pěti letech již nedokázal ani recitovat žalmy. To nesl natolik nelibě, že si neustávajícími prosbami vyprosil takovou milost, že se z paměti naučil recitovat nejen celý žaltář, ale i převážnou část Officia. Mezitím mu Pán pomáhal mnoha útechami, jeho srdce oplývalo pocity zkroušenosti, vděčnosti a planoucí lásky k Ježíši Kristu, a tyto ctnosti ducha, spolu s darem slz, kterým byl též obdařen, se ukazovaly i bratrům. (Hag., n. 643).

22. června.

73 **Kostel sv. Jana Křtitele** v tyrolské obci Stams nedaleko Innsbrucku. V obci je též cisterciácký klášter založený roku 1273 z Kaisheimu.

74 **Joannes Campidonensis** (ca. 1280 – 1350). V roce 1766 o něm Fr. Cassian Primisser napsal oslavnou báseň s mnoha životopisnými údaji *Rythmus in laudem Ven. Patris Joannis Campidonensis Sacerdotis et Monachi* etc.

75 *Sanctus Bartholomeus* nebo *Abbatia B. M. de Bono Solatio*, **Abbazia di Buonsollazzo**, byl cisterciácký, později trapistický klášter nedaleko italské Florencie. Založen 1320 z kláštera *San Salvatore a Settimo*, 1705 se připojil k mírnější verzi reformy Abbé de Rancé, 1782 byl zrušen.

76 Nonnus

77 Arsène de Forbin-Janson

V klášteře Panny Marie od Přístavu Spásky,⁴⁸ roku 1839 zesnul v Pánu Důstojný Pán **Bernard de Girmont** [də žirmõn], zakladatel tohoto kláštera. V Morimond⁷⁸ vždy opravdově a důstojně plnil povinnosti svého povolání, a zastával zrovna úřad novicmistra, když byl podvrtnými živly ve Francii vyhnán z kláštera. Když pak viděl, že na tolik vytoužené obnovení svého kláštera čeká zbytečně, téměř po deseti letech složil novou přísahu stability v klášteře v Darfeldu,⁴⁵ kde dostal na starosti vedení a výuku konvršů. Když se však veřejné poměry obrátily za krále Ludvíka XVIII. k lepšímu, vzal několik kniha k liturgii, jež byly odneseny z morimondského opatství a uloženy ve státní knihovně, obdržel povolení k získání jednoho starého kláštera řeholních kanovníků svaté Jenovéfy, a spolu s bratry tam vstoupil, načež se se zájmem odevšad sběhl lid křesťanský. Tento nový klášter přísného života se mnohým stal přístavem spásky. Trapistickým mniškám postavil ve městě Laval⁴ klášter svaté Kateřiny, a vzal si na starosti jeho správu ve věcech časných i duchovních. Jeho čas se však nachýlil, a on se roku 1830 vzdal opatské hodnosti, žil pak ještě další čtyři roky, po které nadmíru trpělivě snášel slabosti stáří i slepotu, až odešel ke Kristu, po němž vždy nejvíce toužil. (Hag., n. 678).

V klášteře Villers⁷⁹ [vijé] v Brabantsku, připomínka bratra **Arnolda de Compte** [də kōmt], konvrše. Když zastával zaměstnání mlynáře v jedné grangii, sbíhali se k němu lidé řeholní i světští, sužovaní různými útrapami. Ke všem z nich se vždy sklonil v duchu vlídnosti, a spásnými radami jim pomohl. Proslavil se prorockým duchem i zázraky. (Hag., n. 408).

23. června.

V Molesme⁸⁰ [molem] v Burgundsku **blahoslavený Petr**, mnich, jehož památku dnes slavíme pro jeho známí duchovní vazby, jež ho pojily s Naším Svatým Otcem Štěpánem. Stejně jako on totiž pocházel ze vznešeného

78 *Abbatia Morimundus* (z lat. *mori mundo* – zemřít světu), **Abbaye de Morimond** byl cisterciácký klášter nedaleko Langres v severovýchodní Francii. Založil jej sv. Štěpán Harding v roce 1115 jako jedno ze čtyř primárních opatství, prvních dcer Cîteaux. Odsud bylo založeno většina klášterů v Německu, Rakousku i všechny cisterciácké kláštery u nás. Byl zrušen v roce 1791 během Francouzské revoluce.

79 *Villarum*, **Abbaye de Villers** byl cisterciácký klášter v belgickém městečku Villers-la-Ville poblíž belgického Bruselu. Založen 1146 z Clairvaux, zrušen 1796 během Francouzské revoluce.

80 *Molismum*, **Abbaye Notre-Dame de Molesme** byl benediktinský klášter ve středu Francie poblíž Troyes. Založil jej Robert z Molesme v roce 1075, klášter byl zničen 1472, obnoven 1648, nakonec zrušen 1791.

rodu v Anglii, ve Francii navštěvoval poutní místa Svatých a vyhledával společnost řeholníků, pak přišel do končin burgundských a našel tam mladého Štěpána. Stali se přáteli a každý den přezpívali celý žaltář, střídali se po verších. V touze po modlitbě se vydali i do Říma. Když se z Boží prozřetelnosti vrátili do Burgundska, došli až do Molesme, kde se oba odevzdali božské vůli. A protože klášterní zvyky neumožňovaly, aby spolu s druhem přezpívali celý žaltář, určili si takové pravidlo, že každý z nich přezpívá denně polovinu žaltáře, a ten druhý pak tu zbývající polovinu dokončí. Později však, když se Petr doslechl, že Štěpán se stal Opatem v Cîteaux, a uvědomil si, kolik má jeho přítel různých věcí na starosti, a že tu svou polovinu žaltáře nezvládne přezpívat, sám si tento výtečný řečník vzal na starosti celý žaltář za sebe i svého druha. Řeholnice z kláštera Jully-les-Nonnains [žüli-lé-noné] si jej vyžádaly za svého duchovního otce, takže se Petr stal duchovním vůdcem také blahoslavené Humbelíně, sestře Svatého Otce Bernarda. Proslaven svatostí, prorockým duchem i zázraky, mnohými navštěvován, odešel nejspíše roku 1136. Jeho tělo bylo s nejvyšší úctou pohřbeno vedle oltáře Přesvaté Bohorodičky, kde mnohými vzýván mnohým dary Boží vyprosíl. (Hag., n. 129).

24. června.

V Brabantském klášteře Villers,⁷⁹ připomínka **blahoslavených Bonifáce**, Převora, **Viléma de Dongelberg**⁸¹ a **Jindřicha de Geest** [chest], mnichů, jejichž data narození nejsou známá. Blahoslavený Bonifác, který zemřel po roce 1184, říká se o něm, že byl jedním z prvních, jejichž kosti byly uloženy jako relikvie za mřížkou hlavního oltáře. Blahoslavený Jindřich byl nepřítelem světa, jemuž byl předtím jako klerik velkým přítelem, jak praví jeho náhrobní kámen připevněný v kapli svatého Bernarda na pomník Blahoslavených bratří, jež tam byl později vztyčen pro uchování jejich relikvií. O blahoslaveném Vilémovi se říká, že byl mnichem, který miloval pokoru a chudobu, který dříve, proslaven výjimečnou vznešeností zazářil ve světě, avšak poté daleko více v řeholním životě. (Hag., n. 156).

V německém klášteře Himmerod⁸² dobrý konvrš Heřman, jenž žil v hlubokém spojení s Nejblahoslavenější Pannou, když se prostě choval jako

81 Blahoslavený **Guillaume II. de Dongelberg** (†1242), opat z Villers a poté z Clairvaux, pochází z belgického Dongelbergu (nedaleko Bruselu)

82 *Abbatia Hemmerodensis*, **Abtei Himmerod** byl cisterciácký klášter na západě Německa poblíž Trevíru ve Falcku. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1134, 1802 byl zrušen, 1922 znovu osídlen, 2017 opět zrušen.

její syn, ale i naopak, božská Matka jej považovala za svého syna a předobrotivě se k němu chovala. Vypráví se tento příběh: když jednou pro naléhavost zaměstnání odložil Hodinku, kterou měl ve zvyku k její cti zpívat, a odloženou – poté, co zasáhla zapomnětlivost – zanedbal, když pak večer vyskočil z postele, aby splnil, co předtím zanedbal, náhle u něj stála Paní světa a rozkázala mu, aby odpočíval, že ona sama pro něj tu zanedbanou Hodinku splní. (Hag., n. 384).

Roku 1879, posvěcení kostela Panny Marie od svatého Sixta,⁸³ kterýžto svátek se slaví 30. srpna.

25. června.

V Římě, roku 1244, uložení do hrobu přeslavného muže **Jakuba de Pecoraria**,⁸⁴ Kardinála. Pocházel ze vznešeného rodu, v malém kostelíčku v Piacenze již od dětství byl spolu s druhy vychováván v řádu i povinnostech kleriků. Roku 1215 se pak vydal do Clairvaux ve Francii. Odtud byl pak zvolen Opatem v klášteře Trois-Fontaines⁸⁵ [troja fōntén] v Burgundsku, a o tomto období jeho života čteme, že určil dávat část desátků kláštera chudým. Roku 1231 jej však Papež Řehoř IX. ozdobil ctí vatikánského purpuru. Stal se tedy knížetem a autoritou Církve bojující a dlouhou dobu sloužil jako papežský legát s císařem Fridrichem II. i jinde. Spolu s dalšími preláty jej Fridrichův syn zajal, a podstoupil dlouhý pobyt v zajetí. Když pak byl osvobozen, Innocens IV., který uprchl do Francie, jej ustanovil Vikářem Města Říma, a tam také odešel k Bohu. Chtěl být svěřen zemi oděný v cisterciácké kukuli, a později byl dle svého vlastního přání převezen do Clairvaux, kde byl uložen mezi hroby svatého Malachi-

83 *Abbatia B. M. de Sancto Sixto*, **Sint-Sixtusabdij Westvleteren** je trapistický klášter ve stejnojmenné vesnici v Západních Flandrách poblíž belgických Yper. Založený 1831 z kláštera Mont des Cats, 1871 povýšen na opatství, mají slavný pivovar, který v roce 2005 vyhrál cenu „Nejlepší pivo světa.“

84 **Giacomo Pecorara** nebo **de Pecoraria** (1170 – 1244) byl italský cisterciák a kardinál, jež kreoval Řehoř IX.

85 *Abbatia Tres Fontes*, **Abbaye de Sainte-Marie des Trois-Fontaines** (Opatství Panny Marie od Třech pramenů) byl cisterciácký klášter ve východní Francii poblíž Remeše. Založil jej sám sv. Bernard v roce 1118, zrušen byl 1790.

áše a blahoslaveného Konráda z Urachu,⁸⁶ svého času také Kardinála Svaté Římské Církve. (Hag., 446).

V klášteře Panny Marie z Trappy, roku 1685, zbožně zemřel **Dorotheus Carret**, mnich. Do kláštera vstoupil s pevným předsevzetím všemožně se zříkat vlastních pocitů a sklonů a zcela se odevzdat do vlastnictví a vlády Ježíše Krista. Tomuto úmyslu se ukázal býti natolik věrným, že po čtyři roky, jak se traduje, nespáchal nikdy ani lehký hřích. Pokud se někdy stalo, že se jeho pozornost při modlitbě z jakéhokoliv důvodu na okamžik stočila jinam, vyznával se z toho, jako by těžce zhřešil; a jen řeholní poslušnost mu bránila, aby v této věci nepřekročil rozumnou míru. Svě Bratry považoval za dokonalé lidi, a považoval se na nehodného žít v jejich společnosti. Odtud tedy pramenila jeho nejvyšší skromnost, ještě více však plynula z neustálého spojení jeho duše s Bohem, a z toho, že se zabýval nebeskými věcmi. Později byl stížen nemocí zvanou růže,⁸⁷ a trpěl oteklýma nohama, nicméně řeholního života se nadále účastnil, až když už nemohl stát, byl odveden na ošetřovnu, kde z rozjímání nad obrazem Ukřižovaného získávat veškerou sílu a útěchu, až přezbožně unikl ze zajetí těla. (Hag., n. 618).

Roku 1950, byl v Belgii založen klášter Panny Marie z Nazaretu v Brechtu.⁷

26. června.

Ve Francii, svatý Biskup laonský **Bartoloměj de Vir**.⁸⁸ Pět opatství, která našel ve své diecézi v žalostném stavu z pohledu majetku i řeholní kázně, vybavil lepšími statky i obyvateli, a postavil devět nových klášterů, a sice řádu Premonstrátského a Cisterciáckého. Jedinečné přátelství jej pojilo s přeslavnými světci toho období, svatými Norbertem a Bernardem, prvním z nich dal samotné místo zvané Prémontré,⁸⁹ hlavní sídlo nového

86 Blahoslavený **Konrád z Urachu**, O.Cist. (1170, Bad Urach – 1227, Bari) byl německý cisterciák z Villers, později opat v Cîteaux (generální opat cisterciáckého řádu) a kardinál-biskup. Podle legendy tradované v cisterciáckém řádu byl v roce 1227 zvolen papežem, volbu však nepřijal a umožnil zvolení Řehoře IX.

87 **Erysipel** (latinsky *erysipelas*), lidově též **růže** nebo **Oheň svatého Antonína**, je akutní erytémové onemocnění kůže a vrchní vrstvy podkoží vyvolané streptokoky. Nemoc růže se nejvíce projevuje na kůži. Ta bývá zpočátku zarudlá a až poté se na ní tvoří bolestivý otok s jasně ohraničeným okrajem vystupujícím na povrch.

88 **Barthélemy de Jur** (chybně přečteno jako *de Vir* v 19. století; c.1080 - 1158)

řádu; Cisterciákům pak mimo jiné založil klášter Foigny⁹⁰ [foáňi], což byla «jedna z důstojnějších a řeholním životem proslulých dcer Clairvaux». Zde se také Biskup Bartoloměj vzdal biskupských insignií, již jako stařec, jenž dovršil své životní dílo, složil mnišské sliby, a asi po sedmi letech, nejspíš roku 1158, odsud odešel do nebe, aby byl korunován. (Hag., n. 91).

Též ve Francii, blahoslavený Prelát **Ruandus** či **Rotaldus**, jenž byl z Opata kláštera Panny Marie v Lanvaux⁹¹ [lanvó] v diecézi Vannes [van] zvolen Biskupem této diecéze. Byl mužem nejvyšší svatosti a přísné spravedlnosti. Poté, co chvályhodně zanechal mnoho památek svých ctností, během dvaceti let, po němž byl Biskupem, zemřel roku 1177. O místo spočinutí jeho ctihodného těla spolu soupeřili kanovníci z Vannes s mniši z Lanvaux. (Hag., n. 108).

Roku 1137 byl založen klášter Panny Marie od Krásné Vody,⁹² jenž byl roku 1815 obnoven.

27. června.

V Carcassonne ve Francii, utrpení Opata a Konvrše z kláštera Eaunes [ón],⁹³ jejichž jména již neznáme; jež albigenští bludaři krutě zabili pouze proto, že byli Cisterciáci. (Hag., n. 196).

89 *Abbatia Præmonstratensis*, **Abbaye de Prémontré** byl první mateřský klášter řádu premonstrátů, umístěný nedaleko severofrancouzského Laonu. Založil jej svatý Norbert v roce 1120, zrušen byl 1790, v roce 1861 přeměněn na psychiatrickou léčebnu. V donační listině je místo nazýváno „*Præmonstratus*“ nebo „*pratum monstratum*“ (tedy louka, která byla ukázána), což by mohlo vycházet z francouzského výrazu *prés*, znamenajícího louku, v tomto případě spíše však lesní mýtinu.

90 *Fusniacum*, **Abbaye de Foigny** byl cisterciácký klášter nedaleko Remeše v severní Francii, jež v roce 1121 založil sám svatý Bernard. 1791 byl zrušen.

91 *Abbatia B. M. Landavallis*, **Abbaye Notre-Dame de Lanvaux** byl cisterciácký klášter v bretaňském městě Brandivy, jenž založil Alain, hrabě z Lanvaux v roce 1138, 1791 byl zrušen.

92 *Monasterium B. M. de Aquabella*, **Abbaye Notre-Dame d'Aiguebelle** je trapistický klášter, založený 1137 z Morimondu jako cisterciácký, zrušený 1791, obnovený v roce 1815 trapisty přicházejícími z La Valsainte. Zajímavostí je chodba pro konvrše, kterou chodili z dormitáře na místo své práce, aniž by rušili chórové mnichy.

93 *Abbatia Elnarum*, **Abbaye de La Clarté-Dieu d'Eaunes** byl cisterciácký klášter nedaleko Toulouse v jihozápadní Francii. Založen 1150 z Berdoues, zrušen 1790.

Ve Frísku,⁹⁴ připomínka slavného Reformátora klášterů jménem **Jan Boyng**, Opat v klášteře svatého Benedikta v Termunten.⁹⁵ Když kdysi svůj klášter pozdvihl z trosek po stránce materiální i duchovní, byl přeložen do svého sesterského kláštera Ihlow⁹⁶ [ilov], aby se i v něm dal do práce a účinně obnovil kázeň, a i toto dílo dokončil s takovým úspěchem, že po několika letech mohli z toho kláštera vyslat deset mnichů, kteří pak v klášteře Bloemkamp⁹⁷ [blumkamp] opět přivedli bratry na cestu svatosti. Když dokončil toto nesmírné dílo, stal se Opatem v Termuntenu. Když jej generální kapitula ustanovila Visitátorem a Komisařem všech klášterů ve Frísku a okolních oblastech, celou tuto provincii po duchovní stránce obnovil. Poté byl tedy určen za Reformátora kolínské provincie. Bratry nového kláštera Velká Galilea⁹⁸ v obci Sibculo [sibkulo] přesvědčil, aby přijali řeholi Cisterciáků. K tomuto malému klášteru se po obnovení jeho mnišské kázně díky píli Opaty Jana přidaly i jiné kláštery, a takto vzniklo zbožné «Sibkulské sdružení», proslulé svatostí života. Poté byl však spolu s několika dalšími Opaty jmenován, aby vyjednával záležitosti řádu na Basilejském koncilu,⁹⁹ a po krátké době zesnul v Pánu na místě a v čase, které neznáme, ne však dříve než v roce 1433. (Hag., n. 473).

28. června.

-
- 94 **Frísko** (nizozemsky Friesland, frisky Fryslân), historické území na severu Evropy, dnes především provincie v severním Holandsku a severovýchodním Německu (Ost-Friesland).
- 95 *Menterna*, **Kloster Termunten** byl cisterciácký klášter na severu holandského Fríska přes záliv u německých hranic. Založen 1247 jako benediktinské dvojklášterí, zanedlouho zrušené, 1259 jako cisterciácký klášter, zničen a opuštěn 1569.
- 96 *Abbatia Schola Dei*, **Kloster Ihlow** byl cisterciácký klášter ve Východním Frísku, pouze přes mořský záliv od Termuntenu. Založen 1228, zničen 1529 během reformace.
- 97 *Abbatia Floridus Campus*, **Klooster Bloemkamp** byl cisterciácký klášter v holandském Frísku, nedaleko předešlých dvou. Založen 1190 z Klaarkampu, zrušen 1579.
- 98 *Galilea Major*, **Groot Galilea in Sibculo** byla komunita středověké *Devotio moderna* založená v roce 1403 v obci Sibculo na severu Holandska na současné německé hranici nedaleko Münsteru, jež v roce 1412 přešla pod cisterciáckou filiaci kláštera Altenkamp v Severním Porýní. Zrušen 1579 za Reformace.
- 99 **Basilejský koncil** svolal Papež Martin V. v roce 1431. Nakonec se konal ve Florencii za Evžena IV. do roku 1449. Uzavřela se zde mj. unie s východními křesťany.

Ve Skotsku, svatý Opat kláštera Balmerino¹⁰⁰ **Alan**, muž nesmírně učený. Spolu s konventem byl poslán z kláštera Melrose [melrous], aby založil klášter Balmerino, jemuž byl po sedm let představeným, když roku 1236 odešel z tohoto světa. Píše se, že jej jeho svatí současníci poctili titulem „svatý.“ (Hag., n. 154).

V Alsasku, roku 1850, odešel Důstojný Pán **Petr Klausener**, Opat. Narodil se v samotný slavnostní den Narození Páně roku 1782, a v něm celém jako by se zračil obraz života v nevinnosti a sladkosti božského Dítěte. Když byl novicem, Opat Dom Evžen de la Prade [prádø] měl ve zvyku jej nazývat «nádobou vyvolenou»¹⁰¹, neboť z něj vyzařovala velkodušnost, pokora a mírnost. Když francouzští mniši opustili klášter v Darfeldu,⁴⁵ byl určen za představeného těch, kteří tam zůstali. Když ovšem i ti museli opustit Vestfálsko, v Alsasku získal prastarý klášter Elenberg,¹⁰² a postaral se také, aby se tam přesídlily sestry z kláštera Panny Marie z Milosrdenství.¹⁰³ Ani zde sice nescházely neshody a útrapy, ale důstojný Představený či Opat náročnost díla vyvážil svou silou, láskou a mírným duchem. Po dva poslední roky jeho života, když jej těžká choroba připoutala na vozík, nepřestával si opakovat tento verš: «Maria, Matko milosti, i Matko milostivosti, Ty nás před ďáblem ochrániž, V hodině smrti nás přijmiž.»¹⁰⁴ S takto zbožnou prosbou jej nejsladší Matka Boží nemohla oslyšet. (Hag., n. 699).

100 **Balmerino Abbey** byl cisterciácký klášter v jižním Skotsku u města Dundee. Založen 1229 z Melrose, zrušen 1603.

101 *vas electionis* – častý titul sv. Pavla (Sk 9, 15)

102 *Abbatia Elenbergensis*, **Abtei Notre-Dame d'Oelenberg** je trapistický klášter v Alsasku u města Mühlhausen (nedaleko Basileje). Založen 1046 jako augustiniánský klášter, 1626 předán jezuitům, 1774 zrušen, 1825 obnoven jako trapistický klášter z kláštera Kleinburlo. V roce 1862 odsud založili Mariawald, v roce 1925 Engelszell.

103 *Abbatia B. M. de Misericordia*, **Maison-Dieu de Notre Dame de la Miséricorde** (Dům Boží od Naší Paní Milosrdné) byl trapistický klášter založený v roce 1800 v severoněmeckém Darfeld-Rosenthalu pro sestry, které musely uprchnout před francouzskou revolucí a napoleonskými válkami z Francie a Běloruska. V roce 1825 odtud obě komunity odešly do Oelenbergu.

104 *Maria Mater gratiæ,* Maria, Matko milosti,
Mater misericordiæ, i Matko milostivosti,
Tu nos ab hoste protege, Ty nás před ďáblem ochrániž,
et hora mortis suscipe. V hodině smrti nás přijmiž.

Druhá sloka hymnu *Memento, salutis Auctor*, který se zpíval či recitoval k malým hodinkám Malého Officia Panny Marie.

V klášteře Marienborn¹⁰⁵ v Německu, připomínka převelice zbožné sestry **Gudy**, ženy velké svatosti, které se v kuchyni, když vykonávala svou službu, častokrát zjevoval ve viditelné podobě malý Ježíš, a pomáhal jí. (Hag., n. 430).

29. června.

V Savojsku,¹⁰⁶ **blahoslavený Petr I.** neboli **Starší**, Arcibiskup z Tarentaise¹⁰⁷ [tarāntéz]. Byl to muž hodný Boha svým životem i výtečnými skutky. Z třetího Opatu kláštera La Ferté¹⁰⁸ byl zvolen Arcibiskupem, a jako první z Cisterciáckého Řádu byl poctěn biskupskou mitrou, a sice roku 1124. Tamié¹⁰⁹ považoval za místo vhodné k založení kláštera, a zároveň mohl klášter poskytovat též útočiště pocestným v té oblasti, takže požádal pány ze Chevronu [ševronu] o to místo, a když je získal, dal je blahoslavenému Janovi, Opatu z Bonnevaux.¹¹⁰ Roku pak 1140 svůj život za smrt proměnil, a po svém odchodu několika nemocným, jež se k němu ve vzpomínkách obrátili, zdraví udělil. (Hag., n. 72).

Ve španělské Cordóbě, v klášteře Přesvatého Vtělení, zbožná Abatyše **Mencia** [mensia] **od svatého Josefa**. Již jako malá holčička ve světě se svými družkami svobodně mluvila o svých náboženských vhladech. Vstoupila do kláštera, složila sliby a božský Ženich, jenž si ji k Sobě přitahoval, jí sdělil, kolik pro Něj bude muset vytrpět. Po devět let jedla pouze zeleninu; prostý stůl používala jako lůžko a kámen místo polštáře. Pro svůj zápal v řeholní observanci podstoupila značná pronásledování. Hořela láskou k Nejsvětější Svátosti Oltární. Když byla zvolena Abatyší, chova-

105 *Monasterium Hovenense* (*Fons Beatæ Mariæ*), **Kloster Marienborn** byl klášter cisterciáček v obci Zülrich-Hoven poblíž německého Bonnu (Vestfálsko). Založen 1188 z kláštera Sankt Thomas an der Kyll, zrušen 1802.

106 **Savojsko** je historický region, který se nachází na území nejzápadnější části Alp. V současnosti je rozdělený mezi Francii (většina území) a Itálii (východní malá část), malá část je též součástí Švýcarska.

107 **Tarentaise** je údolí řeky Isère v srdci Francouzských Alp, v regionu Savojsko.

108 *Firmitas*, **Abbaye de la Ferté** byl cisterciácký klášter na jih od Cîteaux, nedaleko od Lyonu na východu Francie, jedna ze čtyř prvních dcer Cîteaux. Založen 1113 Štěpánem Hardingem, zrušen 1791.

109 *Stamedium*, fr. **Tamié** je trapistický klášter nedaleko Grenoblu ve východní Francii (Savojsko). Založen 1132 z Bonnevaux, zrušen 1791, znovu osídlen trapisty 1861.

110 *Abbatia Bonæ Vallis*, **Abbaye de Bonnevaux** byl cisterciácký klášter nedaleko francouzského Lyonu. Založen 1117 ze Cîteaux, zrušen 1791.

la se, jako by byla ze všech nejmenší, vyhrazovala si pro sebe ty nejpodřadnější práce. Odešla ve svatosti v tento den roku 1626, a ze všech stran přicházely zástupy a žádaly relikvie z jejích oděvů. (Hag., n, 559).

30. června.

V Německu **svatý Adolf**, Biskup z Osnabrücku. syn hraběte z Tecklenburgu, stal se kanovníkem v hlavním kolínském kostele.¹¹¹ Když však jednou přišel do cisterciáckého kláštera Altenkamp,¹¹² pohled na mnichy činící pokání jej nemálo pohnul na duchu, takže odtud již nechtěl odejít, a přijal řeholní hábit. Avšak zanedlouho poté byl pro svůj vznešený původ i pro svatost svého života povolán, aby řídil diecézi Osnabrück. Byl velmi pečlivý v obřadech posvátné liturgie, a projevoval lásku k chudým a ubohým pro Krista s jedinečnou mírností a pokorou; staral se o malomocné, a neopovrhoval ani jejich návštěvou, kde je povzbuzoval k trpělivosti. Klérus napravoval a reformoval; klášterům byl přítelem a dobrodincem, práva klášterů vždy jako ten nejlitější obránce vždy usilovně chránil. Poté, co svou diecézi spásně vedl po téměř osm let, roku 1224 splatil dluh své přirozenosti. Ustanovil, aby byl pohřben na posledním místě v katedrální basilice, bez náhrobku. Kristu věrní jej však měli v takové úctě, že nikdo po jeho hrobu nechodil ani nohama nešlapal. A proto se také od roku 1652 v diecézi Osnabrück každý rok slaví slavnost svatého Adolfa dne 14. února. (Hag., n. 42).

V brabantském klášteře Villers⁷⁹ [vijé], roku 1228, odešel do nebe **blahoslavený Arnulf Cornibout** [kornibů], konvrš. Pocházel z Bruselu a jako mladík byl lehkých mravů; osvítila jej však božská milost a obrátil se ke zbožnosti, zamířil tedy do většího bezpečí kláštera Villers, aby se přidal ke komunitě laických bratří. Zde učinil krutou dohodu proti svému tělu, a během vlády čtyř Opatu, kteří to dovolili, hrozným způsobem použil snad každý nástroj pokání, který lze vymyslet, aby si podmanil své tělo. Zvláštní milostí a povoláním mu byl následek této činnosti, jenž se projevil v jeho ctnostech i zázracích. Ke všem se choval vděčně a mile, snad nikdo jej neviděl rozčileného či vyvedeného z míry. Když jej někdo zavolal během osobní modlitby k Bohu, okamžitě vstal a vyběhl ven, jako by uslyšel hlas Boží, kterak jej volá. Když někdy dostal příkaz, aby spal déle, pokusi-tele, který mu ponoukal noční bdění s pohrdáním zahnal na útěk. Byl

111 Katedrála svatého Petra v Kolíně nad Rýnem.

112 *Abbatia Veteris Campi*, **Kloster Altenkamp** nebo **Kamp** byl cisterciácký klášter v německé spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko nedaleko Kolína nad Rýnem. Založen 1123 z Morimondy, zrušen 1802.

přeoďdaným milovníkem Nejblahoslavenější Panny Marie a často ji také zdravil.¹¹³ Obdržel dary prorocství a uzdravování, a dokázal ihned nahlédnout do svědomí lidí, kteří jej navštívili. Zemřel na kolenou, když jej jeden bratr podpíral, v pátek, v samotnou hodinu, kdy náš Pán visel na kříži. Dosáhl také větší úcty než kterýkoliv z Blahoslavených bratrů z Villers, a tuto úctu potvrdil sám Svatý Otec Klement VIII. (Hag., n. 43).

113 *Ave Maria*, celý růženec nejspíš ještě neznal.